

De la o Betanie la cealaltă Betanie (1)

Ioan 10.39-42

Fritz von Kietzell

© SoundWords, Online începând de la: 04.12.2018, Actualizat: 04.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 10.39-42

Ioan 10.39-42: Căutau deci din nou să-L prindă: dar El a scăpat din mâna lor. Și a plecat din nou dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început; și a rămas acolo. Și mulți au venit la El și spuneau: „Ioan, în adevăr, n-a făcut nici un semn; dar toate câte le-a spus Ioan despre Acesta erau adevărate.” Și mulți au crezut în El acolo.

Cinci din cele șapte „semne” ale Domnului, relatate de evanghelia după Ioan, le-am studiat anul trecut în locul acesta. Cu semnul al șaselea, învierea lui Lazăr, pășim într-o secțiune nouă a evangheliei, și va fi de folos să ne ocupăm puțin cu aceasta.

La sfârșitul capitolului 10 citim: „Căutau deci din nou să-L prindă: dar El a scăpat din mâna lor. Și a plecat din nou dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început; și a rămas acolo.”

Scurt înainte de prima arătare în public a Domnului relatată în această evanghelie, citim: „Acestea se petreceau în Betania, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan” (Ioan 1.28). Cu toate că acest sat nu este numit categoric aici în capitolul 10, recunoaștem ușor că este aceeași localitate și că Domnul s-a întors înapoi în locul de unde a plecat, la începutul drumului slujirii Sale. „A plecat din nou ... și a rămas acolo” - slujba Lui în Israel era îndeplinită. Să ne întrebăm în ce consta această slujbă, în ce trebuie ea să conștească în mod necesar.

Pe parcursul capitolelor de la 5 la 8 Domnul Isus a luat iudeilor bucată cu bucată lucrurile la care ei se refereau din punct de vedere religios. El Însuși, Împlinitorul tuturor modelelor din Scripturi, era acolo și a pășit în locul a ceea ce „era vechi și aproape de dispariție”. În capitolul 5 este mai întâi Betesda, o ultimă mărturie despre activitatea în har a lui Dumnezeu chiar și în timpul Legii, despre un har condiționat, limitat, legat de anumite termene. Aceasta este pusă în umbră prin El, Cel care era prezent în har necondiționat pentru toți și în orice moment. „Lucrați!”, spunea Legea; „lucrat” (a se strădui, pentru a fi primul) trebuia să aibă loc și la această scăldătoare; „Eu lucrez”, spune Domnul (compară cu Ioan 5.4,17). În capitolul 6 găsim apoi Paștele, în capitolul 7 sărbătoarea corturilor, momentul de început și de sfârșit al seriei de sărbători ale anului sfânt, dacă facem excepție de sabbatul săptămânal (pe care Domnul l-a înlăturat deja în capitolul 5). „Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15.8) - și de aceea Domnul pune deoparte sărbătorile, „sărbătorile iudeilor” (în mod remarcabil, în evanghelia după Ioan sărbătorile sunt numite de cele mai multe ori cu acest adaos) și El Însuși trece în locul lor.

Cu Paștele, cum am spus, începea anul sfânt; pentru națiunea iudaică însemna viața. În noaptea în care îngerul nimicitor a mers prin Egipt „nu era nici o casă, în care să nu fie un mort”, copiii lui Israel stăteau adunați în jurul mielului în deplină siguranță în casele lor protejați prin sânge, și îngerul morții a trecut pe lângă ei (Exodul 12). Însă Paștele este amintit aici numai în treacăt, în capitolul 6; căci acum El era prezent, nu numai ca să le dea pâine, cum a fost la hrănirea celor 5000, nu, El Însuși era „adevărata pâine”, „pâinea vieții” (Ioan 6.5,32,35) și făcând aluzie la moartea Sa El adaugă: „Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu are viața eternă” (Ioan 6.54). Cât de ciudat trebuie să fi sunat cuvintele acestea în urechile acelor care într-o credință dreaptă exterioară stăteau pe terenul rânduielilor

dumnezeiești, care interziceau consumul de sânge și nu au înțeles sensul cuvintelor Mântuitorului. De aceea necredința a considerat „această vorbire aspră” și mulți dintre ei s-au întors și nu mai umblau cu El; însă credința a înțeles și la întrebarea „Și voi vreți să plecați?” a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne!” (Ioan 6.60,66-68).

Domnul nu se face una nici cu „sărbătoarea iudeilor, a corturilor” (Ioan 7.2); El spune fraților lui necredincioși: „Suiți-vă voi la sărbătoarea aceasta. Eu nu Mă sui ...”, însă mai târziu s-a suit la Templu „și-i învăța” (Ioan 7.8,14). Sărbătoarea corturilor trebuia să amintească poporului de supraviețuirea în călătoria prin pustie; ea era o sărbătoare a bucuriei. Dacă prima sărbătoare, Paștele, vorbea despre viață, această ultimă sărbătoare vorbea despre glorie, despre binecuvântările nespuse de bogate ale Împărăției. - Dar ce era aceasta? „În cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!»” (Ioan 7.37). Privești minunată, când deodată, în timp ce preotul, așa cum se povestește, vărsa apă din scaldătoarea Siloam ca jertfă de băutură, pe treptele Templului stătea Unul mai mare și cu glas tare, răsunător anunța mesajul Său de har. El pășea acum în locul sărbătorii; de îndată ce El va fi glorificat, trebuia ca „cei care cred în El să primească Duhul” (Ioan 7.39), de îndată ce stânca va fi lovită și lucrarea va fi terminată, din El va curge apă, ca să potolească setea tuturor celor care vor crede (compară cu Exodul 17). Dacă unii puteau spune: „Acesta este Hristosul”, sau: „Niciodată nu a vorbit vreun om ca Omul acesta!” - necredința striga: „Cercetează și vezi că nici un profet nu se ridică din Galileea” (Ioan 7.41,46,52).

Împotrivirea devine și mai mare în capitolul 8. Legea acuza, însă Domnul era „Lumina lumii”; Legea a adus moartea, însă El a spus: „cine Mă urmează pe Mine nicicum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8.12; compară cu Ioan 8.2-11). Însă iudeii au respins cuvântul Lui, cu care El voia să-i conducă la adevăr și la libertate (Ioan 8.31,32,36), și lucrările Lui, cu care El voia să le deschidă ochii orbiți din naștere (Ioan 9). Atunci El a renunțat la „curtea oilor” (Israel), El știa că adevăratele Lui oi vor „asculta de glasul Lui”, și El le scoate afară, ca pe orbii din naștere. Prin El, adevărata ușă, ele urmau „să intre și să iese și să găsească pășune” (Ioan 10.3,4,7,9). El a spus cuvinte minunate pentru aceia care erau și sunt oile Lui adevărate, o mărturie înșeptită a siguranței lor veșnice; nimeni nu îi va smulge, și nu va putea să-i smulgă din mâna Tatălui Său. „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.27-30).

„Din nou iudeii au luat pietre, ca să-L ucidă cu pietre” (Ioan 10.31; compară cu Ioan 8.59). Invidie, ură și vrăjmășie întâmpină pe Acela, care mărturisea că este Fiul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, din parte mulțimii poporului Său. „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o” (Ioan 1.5). „Căutau deci din nou să-L prindă: dar El a scăpat din mâna lor” (Ioan 10.39; compară cu Ioan 7.44). „Sufletul Meu era chinuit de ei și, de asemenea, sufletul lor s-a dezgustat de Mine. Și am zis: «Nu vă voi mai paște! Ce moare să moară și ce piere să piară»” (Zaharia 11.8,9). Toate ostenele Lui au fost în zadar.

„Și a plecat din nou” (Ioan 10.40). El Și-a luat locul din nou „dincolo de Iordan”, în afara Iudeii, S-a întors înapoi la punctul Său de plecare la lucrurile neterminate, la „locul unde boteza Ioan la început”, și „a rămas acolo”, așa cum am văzut la început. Acolo „mulți au venit la El” și „mulți au crezut în El” (Ioan 10.41,42). De poporul lui ca atare El a fost lepădat. Cu toate că în mod dovedit „toate câte le-a spus Ioan despre Acesta erau adevărate” (Ioan 10.41), în acest

același loc - însă această „Betania de dincolo de Iordan” a devenit acum locul lepădării Sale și al renunțării triste, constrânsă de împrejurări, din partea poporului Său.

Însă era și o altă Betania pentru El - și pentru poporul Lui -, așa cum vrem să vedem într-o altă expunere.

Tradus de la: [Von dem einen zum anderen Bethanien \(1\)](#)

Traducere: Ion Simionescu